

РЕШЕНИЕ

№ 7528

гр. София, 08.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 11.11.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Геновева Йончева

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **8234** по описа за **2022** година докладвано от съдия Геновева Йончева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Драга Т. П. срещу решение № 2809 от 22.07.2022 г., постановено по НАХД № 10789/2021 г. по описа на Софийския районен съд (СРС), 16-ти състав, с което е потвърден Електронен фиш (ЕФ) серия К № 4763617 от 21.04.2021 г., издаден от Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР). С него на жалбоподателката е наложено административно наказание "глоба" в размер на 400 лева за извършено административно нарушение по чл. 21, ал. 1 ЗДвП, изразяващо се в това, че на 21.04.2021 г., в 18:41 часа, в [населено място], по Околовръстен път до № 257, с посока от[жк]към [улица], при ограничение на скоростта от 50 км/ч. за населено място, е управлявала МПС "К. С." с рег. [рег.номер на МПС] със скорост на движение от 83 км/ч., като нарушението е заснето с преносима автоматизирана система TFR1-M 575.

В касационната жалба се обосновават доводи за неправилност на съдебното решение, поради наличие на касационни основания по чл. 348, ал. 1 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК). Възраженията на касатора са свързани с установяването на фактическия състав на приложената санкционна норма. Твърди се, че използваното техническо средство е с изтекла валидност. Оспорват се

показанията за измерена скорост, доколкото не била взета допустимата техническа грешка от спецификацията на процесната мобилна система за видеоконтрол. Сочат се за нарушени разпоредби от Инструкция № 8121з-749 от 20 октомври за реда и организацията за осъществяване на дейностите по контрол на пътното движение (Инструкцията) и Наредба № 8121з-532 от 12 май 2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи с контрол на правилата за движение по пътищата. Претендира се отмяна на съдебния акт и потвърдения с него ЕФ.

Ответникът – СДВР, не се явява в с.з. В писмени бележки оспорва основателността на касационната жалба. Претендира разноски във вид на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за неоснователност на касационното оспорване.

Административен съд – София-град, в настоящия IX-ти касационен състав, намира, че жалбата е подадена от надлежна страна, в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, срещу акт, подлежащ на касационно оспорване, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

За да постанови обжалвания правен резултат, СРС е приел за установено, че към датата на извършване на нарушението - 21.04.2021 г., собственик на МПС, марка "К." с рег. [рег.номер на МПС] е дружеството "Е. А.", като в талона на автомобила са вписани жалбоподателката Драга Т. П. и П. З. С.. На същата дата - 21.04.2021 г., в 18:41 часа превозното средство се е движило със скорост от 83 км/ч. в [населено място], по Околовръстен път до № 257, с посока от[жк]към [улица]. Това обстоятелство било установено и заснето с преносима автоматизирана система TFR1-M 575. Системата за видеоконтрол е вписана под № 5835 в Регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване, като е одобрена и вписана в списъка на 24.02.2010 г. със срок на валидност на одобрението до 24.02.2020 г. Въз основа на констатираното нарушение за скорост, заснето с мобилната система за видеоконтрол, бил издаден процесният ЕФ, с който на Драга Т. П. е наложено административно наказание "глоба" в размер на 400 лева за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП – превишаване на максимално допустимата скорост в населено място с 33 км/ч. Установено е също, че към датата на извършване на нарушението преносима автоматизирана система АТСС TFR1-M № 575 е преминала последваща периодична техническа проверка на 01.09.2020 г., като срокът на валидност на проверката е до месец септември 2021 г. Съобразявайки разпоредбата на чл. 189, ал. 15 ЗДвП, съдът е кредитирал изцяло приложения към процесния електронен фиш снимков материал като годно вещественно доказателствено средство. От снимките се установявало видът, марката и регистрационния номер на управлявания автомобил, както и измерената скорост.

По наведените с жалбата оплаквания, съдът е счел, че жалбоподателката с описаното МПС е извършила от обективна и субективна страна състава на вмененото административно нарушение по чл. 21, ал. 1 ЗДвП с оглед установеното управление на процесния лек автомобил със скорост от 83 км/ч при ограничение на скоростта, въведено за населено място от 50 км/ч. Приел е, че нарушението е заснето с годно автоматизирано техническо средство съгласно чл. 189, ал. 4 ЗДвП, вр. § 6, т. 65 от ДР на ЗДвП, при спазване на правилата, регламентирани в нормативната уредба.

Първоинстанционният съд е отхвърлил възражението за съществено противоречие

между съдържанието на ЕФ и действително измерената скорост на движение. Съобразно справка от БИМ и техническата спецификация на стационарната система за видеоконтрол, СРС е потвърдил, че в ЕФ са приспаднати в полза на нарушителя 3 км/ч. (допустимата техническа грешка при измерване на скоростта с процесната мобилна система за видеоконтрол е +/- 3 км/ч. при скорост до 100 км/ч. и +/- 3 % при скорост над 100 км/ч.), като е посочена скорост на движение от 83 км/ч., което е с 33 км/ч. повече от позволеното в случая за населено място ограничение от 50 км/ч.

Възприемайки за правомерно ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателката - съобразно вписването ѝ като собственик в талона на автомобила, СРС е обобщил, че обжалваният ЕФ е законосъобразен, като административното наказание е правилно индивидуализирано в законоустановения му размер съгласно чл. 182, ал. 1, т. 4 ЗДвП.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

Постановено е при точен и обективен анализ на събраните по делото доказателства и доказателствени средства, при вярно установена фактическа обстановка, на основата на която са формирани правилни и законосъобразни правни изводи относно вмененото нарушение. Изложените от първоинстанционния съд съображения в тази насока са правилни и се споделят от настоящия касационен състав, без да е необходимо да се преповтарят. При постановяване на решението си съдът е изложил мотиви относно всички факти и обстоятелства от значение за конкретното нарушение и правилно е приложил относимите разпоредби.

Правилен е изводът, че оспореният ЕФ съдържа всички изискуеми реквизити съгласно одобрения образец и отговаря на законовите изисквания. Затова неприложими са изискванията за съдържание на АУАН и НП, респективно в ЕФ не се съдържа дата на издаване/съставяне и орган, който го издава, а само съответната структура на МВР, в района на която е регистрирано нарушението и датата на извършването му. Затова неприложими се явяват и давностните срокове по чл. 34 от ЗАНН за съставяне на АУАН и издаване на НП. А спрямо датата на извършване на нарушението 21.04.2021 г. не е изтекла и абсолютната погасителна давност.

Правилно, съдът е приел за доказано от приложените материали по административно-наказателната преписка соченото нарушение, за което жалбоподателката обосновано е наказана в качеството ѝ на собственик на посочения автомобил, което обстоятелство не е спорно, като тя не е декларирала писмено да е предоставила управлението на друго лице и затова според оборимата законовата презумпция на чл. 188, ал. 1 ЗДвП следва да се счита за извършител на нарушението. Същото е установено с мобилна система за видеоконтрол –TFR1-M 575, което е от одобрен тип и е преминало последваща метрологична проверка съгласно изискванията на Закона за измерванията, видно от приложения протокол № 5-38-20 от дата 01.09.2020 г. Неоснователни са възраженията на касатора във връзка със срока на валидност на одобрението (до 24.02.2020 г.), които пряко се опровергават от приложените към делото писмени доказателства. В случая използваното техническо средство е било годно и технически изправно към датата на заснемане на нарушението.

Доказано е чрез автоматично заснетия от устройството видеоклип, отразяващ датата и часа на нарушението, модела и регистрационният номер на автомобила, измерената скорост, ограничението и превишението на скоростта, мястото на нарушението - с автоматичното отразяване на номера на пътя и участъка от него, включително и G.

координати и всичко това ясно се вижда на снимката към ЕФ. Приложен е и протокол за използване на конкретното АТСС на процесната дата, в който е отразено мястото на поставянето му на пътя и ограничението на скоростта – 50 км/ч в населено място, началото и края на работния процес и обслужващия го служител, към който протокол е приложена и снимка на разположението му на процесния участък от пътя. Приложената административна преписка съдържа изискуемата информация и доказателства съгласно изискванията на чл. 189, ал. 8 ЗДвП в подкрепа на обжалвания ЕФ, доказващи извършеното нарушение - в т. ч. и информация за участъка от пътя с описание на мястото и географските координати, действащото ограничение на скоростта по чл. 21 ЗДвП, посоката на движение на автомобила, разположението на автоматизираното техническо средство, неговия вид и данни за извършена метрологична проверка.

Съдът намира за неоснователни наведените доводи за недоказаност на факта на скоростта, тъй като в случая скоростта е засечена и измерена с техническо средство – системата TFR1-M № 575, което е одобрено от БИМ и с достатъчна точност и селективност измерва скоростта на движещите се моторни превозни средства, което е видно от приобщената към доказателствения материал по делото техническо описание и инструкция за експлоатация. Съответно взета е предвид и тълкувана в полза на водача допустима техническа грешка от +/- 3 км/ч при скорост до 100 км/ч. Видно от приложената към ЕФ снимка измерената скорост е 86 км/ч, като при ограничение от 50 км/ч е възприето наказуемо превишение – 33 км/ч

Следва да се посочи, че съгласно изменението на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП (ДВ – бр. 54/2017 г.) е допустимо нарушение за скорост да се установява, както със стационарни, така и с мобилни технически средства и системи, в присъствие или в отсъствие на контролен орган, за което се издава ЕФ. Според легалната дефиниция на § 6, т. 65 от ДР на ЗДвП "Автоматизирани технически средства и системи" са уреди за контрол, работещи самостоятелно или взаимно свързани, одобрени и проверени съгласно Закона за измерванията, които установяват и автоматично заснемат нарушения в присъствие или отсъствие на контролен орган и могат да бъдат, както: а) стационарни – прикрепени към земята и обслужвани периодично от контролен орган, така и: б) мобилни – прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес, с каквото устройство именно е констатирано и заснето процесното нарушение. Бланкетно цитираните норми от Инструкцията и Наредба № 8121з-532 не могат да обосноват извод за неправомерност на оспорения ЕФ, т.к. не предполагат какви точно нарушения се вменяват на ответника и в каква относимост към съставомерността на извършеното от касатора нарушение.

С оглед всички приложени по делото доказателства, които съдът е съобразил, правилен е направеният извод, че жалбоподателката като собственик на посочения автомобил на 21.04.2021 г. в 18:41 ч. е извършила нарушение по смисъла на чл. 21, ал. 1 ЗДвП, тъй като се е движила в населено място – [населено място], по Околовръстен път до № 257, с посока от[жк]към [улица]с със скорост от 83 км/ч, с което е превишила разрешената в населено място скорост от 50 км/ч, след приспадане на отчетен толеранс от -3 км/ч. Установеното превишение от 33 км/ч на разрешената скорост в населено място обосновава съгласно чл. 188, ал. 1 ЗДвП налагане на наказание на собственика на основание чл. 182, ал. 1, т. 4 ЗДвП - "глоба" в размер на

400 лв.

В обобщение настоящият касационен състав намира, че проверяваното решение на СРС е правилно и следва да се остави в сила.

С оглед изхода на спора и своевременно заявеното от процесуалния представител на ответника искане за разноси, на основание чл. 63д, ал. 4 ЗАНН в полза на СДВР следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение за касационна инстанция в размер на 80 (осемдесет) лева.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1-во АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд – София-град, IX-ти касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2809 от 22.07.2022 г., постановено по НАХД № 10789/2021 г. по описа на Софийския районен съд (СРС), 16-ти състав.

ОСЪЖДА Драга Т. П. да заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение за касационната инстанция в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.